KOMISJA EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 7.12.2011
KOM(2011) 853 wersja ostateczna

SPRAWOZDANIE KOMISJI DLA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY I EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO

FUNKCJONOWANIE DYREKTYWY 98/34/WE W 2009 i 2010 r.

{SEK(2011) 1509 wersja ostateczna}

SPIS TREŚCI

SPRAWOZDANIE KOMISJI DLA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY I EUROPEJSKIEGO KOMITETUT EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO – FUNKCJONOWANIE DYREKTYWY 98/34/WE W 2009 i 2010 R.

Streszczenie 3

CZĘŚĆ I: NORMALIZACJA 4

1. Wprowadzenie 4

2. Procedura udzielania informacji 4

2.1. Stosowanie procedury w 2009 i 2010 r. 4

2.2. Wniosek 6

3. Upoważnienia 6

3.1. Stosowanie procedury udzielania upoważnień w 2009 i 2010 r. 6

3.2. Tendencje charakteryzujące udzielanie upoważnień 7

3.3. Wniosek 8

4. Formalny sprzeciw 9

4.1. Stosowanie procedury w 2009 i 2010 r. 9

4.2. Wniosek 9

CZĘŚĆ II: PRZEPISY TECHNICZNE 10

1. Ewolucja w 2009 i 2010 r. 10

1.1. Użyteczność procedury w perspektywie dążenia do lepszych prawnych 11

1.2. Usprawnienia w zarządzaniu procedurą 98/34 11

2. Stosowanie procedury 98/34 12

2.1. Skuteczność w ogólnym zarysie 12

2.2. Stosowanie procedury nadzwyczajnej 15

2.3. Działania następcze w związku odpowiedzią Komisji 15

2.4. Dialog z państwami członkowskimi 16

2.5. Naruszenia dyrektywy 17

2.6. Wniosek 17

STRESZCZENIE

Niniejsze sprawozdanie dotyczy stosowania ustanowionych dyrektywą 98/34/WE[1] procedur w zakresie norm i przepisów technicznych w latach 2009–2010. W sprawozdaniu podkreślono istotny wpływ tych norm i procedury powiadamiania w przypadku przepisów technicznych na funkcjonowanie jednolitego rynku i na wdrażanie polityki lepszych uregulowań prawnych[2].

Część normalizacyjna dotyczy procedury udzielania informacji o normach, przedkładania wniosków Komisji europejskim organizacjom normalizacyjnym (EON)[3] w ramach prac normalizacyjnych („upoważnienia") oraz składania formalnych sprzeciwów w odniesieniu do norm. Wszystkie te inicjatywy okazały się istotne dla funkcjonowania jednolitego rynku. Procedura udzielania informacji wprowadziła przejrzystość w sferze normalizacji na szczeblu krajowym, a co za tym idzie również na szczeblu europejskim, i była dla krajowych organów normalizacyjnych (KON) zachętą do dalszych inicjatyw na szczeblu europejskim na rzecz upowszechniania harmonizacji europejskiej. Sprzeciwy formalne pozwoliły państwom członkowskim oraz Komisji zadbać o to, by normy spełniały cele regulacyjne poprzez służenie celom prawodawstwa nowego podejścia. Upoważnienia umożliwiły określenie relacji między służbami Komisji i organami normalizacyjnymi, stały się elementem łączącym wymiar założeń politycznych z technicznym aspektem ich realizacji.

W sferze przepisów technicznych zasada powiadamiania Komisji o planowanym przyjęciu krajowych regulacji technicznych okazała się skutecznym narzędziem zapobiegania tworzeniu barier handlowych oraz sprzyjała współpracy między państwami członkowskimi a Komisją, a także między samymi państwami członkowskimi. Zasada ta przyczyniła się również do poprawy ram regulacyjnych. W tym zakresie procedura powiadamiania była również nadzwyczaj pomocna w ukierunkowaniu krajowych działań regulacyjnych w określonych, nowo powstających sektorach oraz w poprawie jakości krajowych regulacji technicznych – pod względem zwiększonej przejrzystości, czytelności i skuteczności – w obszarach tylko w części lub zupełnie niezharmonizowanych. Większa przejrzystość ram prawnych w każdym z państw członkowskich ułatwiła podmiotom gospodarczym zmniejszenie kosztów dostępu do nowych regulacji oraz ich właściwego stosowania.

---

1 Dyrektywa 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiająca procedurę udzielania informacji w zakresie norm i przepisów technicznych oraz w zakresie zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (Dz.U. L 204 z 21.7.1998), zmieniona dyrektywą 98/48/WE (Dz.U. L 217 z 5.8.1998).

2 Plan działania na rzecz poprawy otoczenia regulacyjnego, COM(2002) 278 wersja ostateczna. Zob. też *Poprawa otoczenia regulacyjnego w dziedzinie wzrostu gospodarczego i zatrudnienia w Unii Europejskiej*, COM(2005) 97 wersja ostateczna; *Realizacja wspólnotowego programu lizbońskiego: Strategia w zakresie uproszczenia otoczenia regulacyjnego* COM(2005) 535 wersja ostateczna; *Strategiczny przegląd procesu lepszego stanowienia prawa w Unii Europejskiej*, COM(2006) 689; *Drugi strategiczny przegląd procesu lepszego stanowienia prawa w Unii Europejskiej*, COM(2008) 32 i *Trzeci strategiczny przegląd procesu lepszego stanowienia prawa w Unii Europejskiej*, COM(2009) 15.

3 CEN (Europejski Komitet Normalizacyjny), CENELEC (Europejski Komitet Normalizacyjny Elektrotechniki) i ETSI (Europejski Instytut Norm Telekomunikacyjnych).

CZĘŚĆ I: NORMALIZACJA

1. WPROWADZENIE

Niniejsza sekcja zawiera opis normalizacyjnej części dyrektywy 98/34/WE, obejmującej trzy najważniejsze działania: procedurę powiadamiania o normach, przedkładania wniosków Komisji europejskim organizacjom normalizacyjnym w ramach prac normalizacyjnych (upoważnienia[4]) oraz składania sprzeciwu formalnego w odniesieniu do norm, głównie dotyczących dyrektyw nowego podejścia. Zawiera również objaśnione statystyki za lata 2009–2010.

2. PROCEDURA UDZIELANIA INFORMACJI

Procedura udzielania informacji w sferze norm ma służyć śledzeniu nowych działań w dziedzinie normalizacji prowadzonych z inicjatywy KON (uznanych zgodnie z dyrektywą). Stworzono system powiadamiania służący w głównej mierze umożliwieniu pozostałym organom przedstawiania uwag, uczestnictwa w pracach i proponowania inicjatyw, które powinny być podejmowane na szczeblu europejskim (zob. załącznik 1).

2.1. Stosowanie procedury w 2009 i 2010 r.

W 2009 i 2010 r. procedura w dalszym ciągu funkcjonowała sprawnie. Na podstawie sprawozdań publikowanych corocznie przez CEN i CENELEC można zauważyć, że przeciętna roczna liczba zgłoszonych środków krajowych znacznie wzrosła w 2010 r. Wzrost ten można przypisać przede wszystkim ELOT[5], w której przeciętna roczna liczba zgłoszeń wzrosła z 1,25 za okres 2006–2009 do 464 w 2010 r., i UNI[6], w której normalna liczba zgłoszeń w 2010 r. wzrosła dwukrotnie. W załączniku 2 znajduje się wykaz zgłoszeń w podziale na państwa.

Wyłączając nietypową liczbę zgłoszeń ze strony ELOT w 2010 r. i porównując statystyki za lata 2009–2010 z poprzednim okresem, można stwierdzić, że liczba zgłoszeń przedstawionych przez państwa UE-15 znajduje się na stałym poziomie ok. 1500 zgłoszeń rocznie, a liczba zgłoszeń przedstawionych przez państwa UE-12 spadła z 400 do 230 (zob. załącznik 3).

Wyjątkowo duża liczba zgłoszeń przesłanych przez ELOT wynika z decyzji greckiego Ministerstwa Robót Publicznych o zmianie statusu ok. 460 specyfikacji technicznych (publicznych i prywatnych) dotyczących krajowych specyfikacji technicznych. W rezultacie ELOT podjęła się poważnego projektu polegającego na ponownym opracowaniu istniejących tekstów do poprawnej formy krajowej specyfikacji technicznej oraz sprawdzeniu i zaktualizowaniu wszystkich odniesień do norm europejskich. ELOT ogłosiła przedmiotowe działanie za pośrednictwem procedur przewidzianych w dyrektywie 98/34/WE.

Wzrost liczby zgłoszeń przedstawionych przez UNI w 2010 r. wynika głównie z ulepszenia procesów UNI w zakresie opracowywania i publikowania norm. Tendencja zwyżkowa

---

4 Upoważnienia to wnioski stanowiące zgłoszenie składane do EON, które mogą zostać przyjęte pod określonymi warunkami.

5 ELOT - Grecka Organizacja Normalizacyjna.

6 UNI - Ente Nazionale Italiano di Unificazione.

umożliwiła UNI lepsze zarządzanie zmianami istniejących krajowych norm, które podlegają również procedurze powiadamiania. W istocie w 2010 r. ponad 60 % zgłoszeń przedstawionych przez UNI stanowiły zmiany istniejących włoskich norm.

Podział na sektory (załącznik 4) wykazuje, że większość zgłoszeń krajowych dotyczy szeroko pojętego sektora budowlanego, przede wszystkim struktur i ochrony przeciwpożarowej. Istotny obszar stanowią też produkty żywnościowe.

Informacje przekazywane zgodnie z procedurą wciąż wymagają od służb Komisji wysyłania wniosków o udzielenie dodatkowych informacji oraz zapytań dotyczących klauzuli zawieszającej (art. 7) w wyniku powiadomień lub z innych powodów.

Poza wyjątkową sytuacją z 2010 r. od 2006 r. odnotowuje się spadek liczby zgłoszeń. Państwa UE-12 ograniczyły liczbę powiadomień w latach 2009–2010, co można uznać za znak dobrej integracji z systemem, gdyż powstaje więcej norm europejskich niż norm krajowych. Zasadniczo procedura jest właściwie stosowania i działa prawidłowo. Oczekuje się, że załamanie tendencji z 2010 r. nie utrzyma się w 2011 r., ponieważ jest ono związane ze szczególnymi zdarzeniami.

2.2. Wniosek

Procedura informacyjna nadal odgrywa istotną rolę w zachęcaniu krajowych organów normalizacyjnych do podejmowania inicjatyw na szczeblu europejskim, sprzyjając tym samym jednolitemu rynkowi i przyczyniając się do harmonizacji europejskiej. Zgłoszenia ze strony nowych państw członkowskich utrzymują się na stałym poziomie, co można uznać za dobry znak ich zintegrowania z systemem.

3. UPOWAŻNIENIA

Upoważnienia normalizacyjne są zinstytucjonalizowaną formą uzyskiwania specyfikacji technicznych, na których opiera się prawodawstwo lub polityka Unii Europejskiej. Stanowią one wniosek do EON o prace normalizacyjne i określenie ram odniesienia dla tych opracowań (zob. załącznik 1). Są one niezbędne w przypadkach, gdy normy stanowią podstawę dla prawodawstwa – na przykład w kontekście dyrektyw nowego podejścia.

3.1. Stosowanie procedury udzielania upoważnień w 2009 i 2010 r.

W okresie sprawozdawczym udzielono ogółem 41 upoważnień dla EON, w tym 4 upoważnień do zmian. Wskaźnik upoważnień do zmian jest podobny do wskaźnika z poprzednich lat (zob. załącznik 5). Liczba upoważnień dotyczących dyrektyw nowego podejścia (9 plus 4 upoważnienia do zmian) spadła w porównaniu z poprzednim okresem.

Proces udzielania upoważnień przebiega sprawnie. Dzięki prowadzonym przed rozesłaniem dokumentów członkom Komitetu nieformalnym konsultacjom rozpoczęcie formalnego procesu konsultacji jest zazwyczaj poprzedzone osiągnięciem pełnego konsensu w kwestii planowanego upoważnienia.

Strony działające w dziedzinie normalizacji europejskiej, które udało się należycie zaangażować w proces, to: ANEC (Europejskie Stowarzyszenie ds. Koordynacji Przedstawicielstwa Konsumentów w Normalizacji), ECOS (Europejska Obywatelska Organizacja Normalizacyjna ds. Środowiska), NORMAPME (Europejskie Zrzeszenie Rzemiosła oraz Małych i Średnich Przedsiębiorstw na rzecz Normalizacji) oraz ETUI-REHS (Europejski Instytut Związków Zawodowych na rzecz badań, kształcenia i BHP). Tym samym udało się osiągnąć poprawę przejrzystości procesu nieformalnych konsultacji.

Katalog upoważnień

W celu zwiększenia przejrzystości Dyrekcja Generalna Komisji ds. Przedsiębiorstw i Przemysłu opracowała katalog upoważnień. Zawiera on upoważnienia oznaczane numerem katalogowym serii M/xxx. W 2005 r. katalog został udostępniony opinii publicznej za pośrednictwem Internetu na stronie:

http://ec.europa.eu/enterprise/standards_policy/mandates/index.htm.

Przez cały przedmiotowy okres informowano Komitet o wyniku konsultacji dotyczących udzielenia upoważnienia przekazując mu zaktualizowaną listę.

Opracowywanie norm europejskich

Zakres dyrektywy 98/34/WE i niniejszego sprawozdania ogranicza się do upoważnień i nie obejmuje samego procesu opracowywania norm. Niemniej jednak należy wspomnieć, że cały system opiera się na zdolności EON do terminowego opracowywania wysokiej jakości norm, które są przedmiotem szerokiego konsensusu.

Komisja Europejska przyjęła niedawno pakiet normalizacyjny[7], który obejmuje wniosek ustawodawczy, komunikat strategiczny i ocenę skutków. Jednym z celów jest zmodernizowanie europejskiego systemu normalizacji, aby stał się on szybszy, bardziej wydajny, włączający i otwarty. Pomimo postępów poczynionych przez EON w ostatnich latach Komisja ustanowiła cel ograniczenia do 2020 r. czasu opracowywania o 50 %. Przykładowo w 2005 r. średni czas opracowywania normy wynosił 6,20 roku w przypadku CEN, 3,45 roku w przypadku CENELEC i jedynie 1,08 roku w przypadku ETSI. W 2009 r. czas ten wynosił 2,42 w przypadku CEN, 2,34 w przypadku CENELEC i 1,79 roku w przypadku ETSI.

W celu promowania wcześniejszej dostępności upoważnionych norm Komisja zmienia swoje procedury wewnętrzne, aby przyspieszyć procedurę upoważniania i uczynić ją bardziej przejrzystą, tak aby EON, wraz z innymi zainteresowanymi stronami, mogły lepiej przewidzieć przyszłą pracę na rzecz normalizacji. Aby zachęcić EON do kontynuowania wysiłków na rzecz usprawnienia swoich procesów Komisja prowadzi z nimi negocjacje w zakresie takich wskaźników wykonania, jak „terminowe opracowywanie", „włączanie" i „jakość", które będą powiązane z przyszłym wsparciem finansowym udzielonym przez Komisję. Komisja przeprowadzi również niezależny przegląd systemu normalizacji w celu oszacowania postępów względem celów strategicznych i dokonania oceny wyników obecnego zarządzania w europejskim systemie normalizacji najpóźniej do 2013 r.

3.2. Tendencje charakteryzujące udzielanie upoważnień

Ogólna liczba udzielanych upoważnień wykazuje tendencje wzrostowe. Udział upoważnień podlegających dyrektywom nowego podejścia wynosi 31 %, co oznacza spadek w stosunku do poprzedniego okresu sprawozdawczego. Na istotnej pozycji utrzymują się upoważnienia w innych dziedzinach polityki, w szczególności w zakresie ochrony praw konsumenta i ochrony środowiska, a także w energetyce.

Normy wspierające prawodawstwo

W okresie sprawozdawczym udzielane upoważnienia miały się przysłużyć wsparciu szerokiej gamy aktów prawnych. Upoważnienia te dotyczyły na przykład: prawodawstwa w dziedzinie produktów budowlanych, ekoprojektów, ogólnego bezpieczeństwa produktów lub niskiego napięcia. Szeroki zakres obszarów prawodawstwa świadczy o dużym znaczeniu przypisywanym modelowi.

---

[7] COM(2011) 311 wersja ostateczna z 1.6.2011, COM(2011) 315 wersja ostateczna z 1.6.2011, SEC(2011) 671 wersja ostateczna z 1.6.2011.

W porównaniu z poprzednim okresem sprawozdawczym nieznacznie zmalała liczba upoważnień wspierających politykę europejską. Upoważnienia w zakresie ładowarek do telefonów przenośnych lub ładowarek do pojazdów elektrycznych stanowią dobre przykłady upoważnień politycznych mających na celu promowanie interoperacyjności.

Liczba upoważnień służących wsparciu prawodawstwa nienależącego do nowego podejścia (zob. załącznik 5) znacznie średnio rocznie wzrosła w porównaniu z poprzednim okresem (z 35 % do 54 %) i wskazuje na fakt, że ten model współpracy w regulacji jest nadal przyjmowany przez wiele zainteresowanych służb Komisji. Do tego wzrostu w znacznym stopniu przyczyniły się upoważnienia wspierające dyrektywę w sprawie ekoprojektu.

W latach 2009–2010 wydano aż do dziewięciu upoważnień[8] w ramach wspierania dyrektywy w sprawie ekoprojektu. Upoważnienia te dotyczą takich produktów, jak zmywarki, urządzenia chłodnicze dla gospodarstw domowych, pompy cyrkulacyjne i silniki elektryczne.

W przedmiotowym okresie nie wydano żadnego upoważnienia na rzecz normalizacji w sektorze usług.

Tendencja do korzystania z upoważnień dla poparcia aktów prawodawstwa spoza zakresu nowego podejścia oraz wkraczania na nowe obszary polityki jest odzwierciedleniem sytuacji, w której normalizacja europejska staje się coraz częściej użyteczna dla propagowania polityki lepszych uregulowań prawnych. Trend ten został dostrzeżony i doceniony w komunikacie Komisji z 2004 r. w sprawie roli europejskiej normalizacji w ramach działań i legislacji europejskiej[9].

3.3. Wniosek

Proces udzielania upoważnień jest już ugruntowany, potrzeba jednak dodatkowych starań w celu zapewnienia jego dalszego sprawnego funkcjonowania. W związku z tym kluczowe znaczeni ma – jako nadzwyczaj istotną – praktyka poprzedzania konsultacji Komitetu nieformalnymi konsultacjami EON i wszystkich zainteresowanych stron, w szczególności europejskich zainteresowanych stron reprezentujących użytkowników przyszłych norm, i należy ją kontynuować.

Dążąc do poprawy przejrzystości prac Komitetu od 2006 r. służby Komisji zapraszały strony zainteresowane normalizacją europejską, ANEC, ECOS, ETUI-REHS oraz NORMAPME do uczestnictwa w obradach poszerzonego gremium Komitetu.

W trosce o przejrzystość, i dzięki postępom technicznym, które zostaną włączone do systemu CIRCA[10], służby Komisji rozważą w przyszłości możliwość przeprowadzenia konsultacji w trybie pisemnym, podobnym w swym założeniu do forów internetowych. Celem będzie umożliwienie wszystkim członkom Komitetu zapoznania się z uwagami zgłaszanymi przez pozostałych członków, upodabniając takie konsultacje do konsultacji prowadzonych w trakcie obrad Komitetu.

---

8 Upoważnienia M450 M451, M458, M459, M462, M469, M470, M476 i M477 odnoszą się do dyrektywy 2005/32/WE.

9 COM(2004) 674 wersja ostateczna z 18.10.2004.

10 CIRCA jest miejscem współpracy z partnerami z instytucji europejskich. Więcej informacji można znaleźć pod następującym adresem: http://circa.europa.eu/.

Proces udzielania upoważnień sprawdził się jako podstawowe narzędzie poszerzania roli normalizacji o nowe sfery prawodawstwa i polityki Unii Europejskiej. Potwierdza to również fakt, iż w wielu nowych aktach prawnych UE zawarto odniesienie do tej dyrektywy.

Aby zapewnić szersze i skuteczniejsze stosowanie upoważnień jako narzędzia polityki, proces udzielania upoważnień powinien lepiej reagować – EON powinny wcześniej odpowiadać, czy wymagane normy europejskie są istotne dla rynku, czy przyjmują one dane upoważnienie oraz na jakich warunkach je przyjmują. Przyszłe zmiany procesu udzielania upoważnień powinny zatem gwarantować ustalenie jasnych terminów dla odpowiedzi EON, tak aby służby Komisji miały czas na opracowanie rozwiązań alternatywnych, jeżeli EON nie są w stanie lub nie chcą opracować norm europejskich.

Przewodnik po normalizacji europejskiej

Proces stosowania upoważnień, formalnych sprzeciwów w odniesieniu do zharmonizowanych norm oraz publikacji odniesień do europejskich norm zharmonizowanych opisano w Przewodniku po normalizacji europejskiej, w którym znajduje się również szereg innych istotnych dokumentów.

Przed opublikowaniem Przewodnika Komisja zasięgnęła opinii Komitetu oraz innych zainteresowanych stron na jego temat.

Przewodnik opublikowano na stronie internetowej Europa:

http://ec.europa.eu/enterprise/standards_policy/vademecum/index.htm.

4. FORMALNY SPRZECIW

Dyrektywy nowego podejścia zawierają zabezpieczenia na wypadek, gdy zharmonizowana norma nie zapewnia spełniania przez produkty istotnych wymogów tych dyrektyw. W takich przypadkach każde państwo członkowskie lub Komisja może wnieść sprzeciw formalny w odniesieniu do tej normy – w takim wypadku przeprowadza się również konsultacje z Komitetem (szczegóły procedury znajdują się w załączniku 1).

4.1. Stosowanie procedury w 2009 i 2010 r.

Średnia roczna liczba sprzeciwów, które doprowadziły do decyzji Komisji w okresie sprawozdawczym, była równa liczbie z poprzedniego okresu i wynosiła łącznie 7. W trzech przypadkach decyzją podtrzymano domniemanie zgodności; w czterech przypadkach domniemanie zgodności normy zostało ograniczone lub uchylone (zob. załącznik 6).

4.2. Wniosek

Pomimo znacznej czasochłonności procedur wiodących od złożenia sprzeciwu aż po wydanie decyzji przebiegały one zazwyczaj we właściwy sposób.

Podobnie jak to ma miejsce w przypadku upoważnień – w trosce o przejrzystość – Komisja upowszechnia decyzje w sprawie sprzeciwów formalnych w sposób skonsolidowany, ogłaszając jednocześnie na każdym spotkaniu Komitetu stale aktualizowany katalog działań wynikłych ze złożonych sprzeciwów formalnych.

CZĘŚĆ II: PRZEPISY TECHNICZNE

1. EWOLUCJA W 2009 I 2010 R.

Procedura powiadamiania o krajowych przepisach technicznych („procedura”) pozwala Komisji i państwom członkowskim UE na zapobiegawcze badanie przepisów technicznych, którymi państwa członkowskie zamierzają uregulować produkcję (w przemyśle, rolnictwie i rybołówstwie) oraz usługi w sferze społeczeństwa informacyjnego (zob. załącznik 7). W uproszczonej formie ma ona również zastosowanie do państw członkowskich EFTA, będących sygnatariuszami Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym oraz do Szwajcarii i Turcji (zob. załącznik 10).

Najważniejsze zalety procedury

- Pozwala szybko wykrywać nowe bariery na rynku wewnętrznym, zanim zdołają wyrządzić jakiekolwiek szkody, umożliwiając tym samym uniknięcie czasochłonnych i kosztownych postępowań w sprawie naruszenia przepisów.
- Pozwala na wykrycie środków protekcjonistycznych, które mogą być wprowadzane przez państwa członkowskie w wyjątkowych okolicznościach, takich jak kryzys gospodarczy i finansowy.
- Umożliwia państwom członkowskim określenie stopnia zgodności zgłoszonych projektów z prawodawstwem Unii Europejskiej.
- Umożliwia konstruktywny dialog między państwami członkowskimi a Komisją podczas oceny zgłoszonych projektów.
- Stanowi narzędzie porównawcze umożliwiające państwom członkowskim korzystanie z pomysłów ich partnerów w celu rozwiązania wspólnych problemów dotyczących przepisów technicznych.
- Umożliwia podmiotom gospodarczym wyrażanie swojego zdania i terminowe dostosowywanie swojej działalności do przyszłych przepisów technicznych. Prawo do kontroli jest szeroko stosowane przez podmioty gospodarcze, co pomaga Komisji i organom krajowym w wykrywaniu barier handlowych.
- Przyczynia się do stosowania zasady pomocniczości.
- Stanowi instrument regulacyjny, który można stosować w celu określania obszarów, w których konieczna jest harmonizacja.
- Stanowi instrument na rzecz polityki przemysłowej.

1.1. Użyteczność procedury w perspektywie dążenia do lepszych uregulowań prawnych

W komunikacie „Poprawa otoczenia regulacyjnego w dziedzinie wzrostu gospodarczego i zatrudnienia w Unii Europejskiej”[11] Komisja podkreśliła, że mechanizm kontroli zapobiegawczych ustanowiony w dyrektywie 98/34/WE jest istotny dla poprawy przepisów krajowych dotyczących produktów i usług społeczeństwa informacyjnego.

W ramach planu działań Komisji na rzecz uproszczenia i poprawy środowiska regulacyjnego[12] państwa członkowskie były proszone o przedłożenie ocen wpływu (lub ich wniosków) w załączeniu do zgłaszanych projektów, jeżeli takie oceny przeprowadzono wewnętrznie. Analiza tych ocen wpływu skłania państwa członkowskie do uprzedniego namysłu nad wykorzystaniem najbardziej stosownego instrumentu prawnego i pozwala Komisji na ocenę potrzeby wprowadzenia proponowanych środków.

Współpraca Komisji z państwami członkowskimi w kontekście procedury powiadamiania 98/34/WE pomaga zwiększyć jasność i spójność zgłaszanych projektów ustawodawstwa krajowego. Konieczne jest pogłębienie tej współpracy w celu zapewnienia podmiotom gospodarczym jasnych i czytelnych ram regulacyjnych przy jednoczesnym zagwarantowaniu wysokiego poziomu ochrony zdrowia publicznego, konsumentów i środowiska.

Organom krajowym pod rozwagę poddaje się w szczególności następujące zagadnienia:

- tekst projektów: jasność, spójność, przejrzystość i pewność prawa w stosowaniu tych tekstów;
- umożliwienie dostępu do wszystkich istotnych dla danego sektora przepisów poprzez ogłoszenie ich tekstów w wersjach skonsolidowanych;
- zwrócenie uwagi na procedury pociągające za sobą niepotrzebnie zawiłe i uciążliwe obciążenie administracyjne podmiotów gospodarczych, w szczególności w przypadku wprowadzania nowego produktu do obrotu, oraz unikanie takich procedur.

1.2. Usprawnienia w zarządzaniu procedurą 98/34

W latach 2009–2010 Komisja przeprowadziła liczne kampanie na rzecz zwiększenia przejrzystości i dialogu z organami krajowymi. Stale usprawniano działanie bazy danych systemu informacji o przepisach technicznych TRIS (ang. *Technical Regulations Information System*), a w 2010 r. uruchomiono nową wersję bazy TRIS v2.0 w celu skrócenia czasu przetwarzania zgłoszeń i wiadomości oraz umożliwienia bezpośredniego połączenia bazy TRIS z bazami krajowymi w państwach członkowskich.

Komisja dba o publiczny dostęp do treści zgłaszanych projektów w 23 językach urzędowych Unii oraz do najważniejszych informacji na temat przebiegu stosowanej procedury za pośrednictwem strony internetowej: http://ec.http:///europa.eu/enterprise/tris. Obserwuje się stały wzrost zainteresowania konsultacjami on-line: w 2009 i 2010 r. liczba zapytań wzrosła o 23,4 % do ok. 192 000 zapytań w 2010 r. (zob. załącznik 11).

---

[11] Zob. powyżej, przypis 2.
[12] Zob. powyżej, przypis 2.

2. STOSOWANIE PROCEDURY 98/34

2.1. Skuteczność w ogólnym zarysie

► **Liczba zgłoszeń i sektory, których one dotyczyły**

W latach 2009 i 2010 odnotowano wzrost ogólnej liczby zgłoszonych projektów w stosunku do poprzedniego okresu (1525 zgłoszeń w latach 2009 i 2010 w porównaniu z 1 979 w latach 2006, 2007 i 2008).

Sektor budownictwa był ponownie sektorem o najwyższej liczbie zgłoszeń w okresie sprawozdawczym. Wiele środków dotyczyło efektywności energetycznej budynków i oznakowania produktów budowlanych i dekoracyjnych w odniesieniu do ich emisji zanieczyszczeń lotnych. Drugim w kolejności sektorem po sektorze budownictwa był sektor **produktów rolnych i środków spożywczych**. Kilka środków w tym sektorze było związanych z higieną żywności, organizmami zmodyfikowanymi genetycznie, ze składem środków spożywczych i napojów oraz ich oznakowaniem. Liczba zgłoszeń znacznie wzrosła w **sektorze transportu**, w którym wiele zgłoszeń dotyczyło sygnalizacji drogowej, bezpieczeństwa pojazdów, ciągników i urządzeń do pojazdów silnikowych. Szereg zgłoszeń otrzymano w **sektorze telekomunikacji**, dotyczących przede wszystkim interfejsów radiowych, i w **sektorze ochrony środowiska** (podatek ekologiczny od toreb z tworzyw sztucznych, gospodarowanie zużytymi bateriami i akumulatorami oraz oznakowanie nadających się do ponownego użytku opakowań po napojach) (zob. załącznik 9.3).

► **Badane zagadnienia**

W odniesieniu do **dziedzin niepodlegających harmonizacji,** w przypadku których wymagana jest zgodność z art. 34-36 (swobodny przepływ towarów) oraz z art. 49 i 56 (swoboda przedsiębiorczości i swoboda świadczenia usług) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Komisja podjęła działania, aby uprzedzić państwa członkowskie o możliwych przeszkodach w handlu, które mogłyby wyniknąć z powzięcia zbędnych kroków nieproporcjonalnych do zamierzonych celów. Komisja zapewniła zatem zgodność z powyższymi zasadami, a ponadto nadal zachęcała państwa członkowskie do zamieszczania klauzul o wzajemnym uznawaniu w każdym projekcie przepisów technicznych w dziedzinach nieobjętych harmonizacją.

Z kolei interwencje Komisji w **dziedzinach zharmonizowanych** zmierzały do upewnienia się, że krajowe działania są uzasadnione i spójne z prawodawstwem wtórnym UE.

- Od 2009 r. państwa członkowskie zgłosiły dużą liczbę projektów przepisów technicznych w dziedzinie **budownictwa**. Projekty te dotyczyły wszystkich rodzajów produktów budowlanych (substancje niebezpieczne, materiały drewniane, sprzęt gaśniczy, konstrukcje nośne ze zbrojonego betonu, generatory ciepła itd.), ich właściwości (wytrzymałość i stabilność mechaniczna, odporność ogniowa, właściwości izolujące itd.) i ich oznakowania (w szczególności oznakowanie dotyczące emisji zanieczyszczeń lotnych). Zostały one przeanalizowane przede wszystkim na podstawie dyrektywy 89/106/EWG[13] w sprawie wyrobów

[13] Dyrektywa Rady 89/106/EEC z dnia 21 grudnia 1988 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich odnoszących się do wyrobów budowlanych (Dz.U. L 40 z 11.2.1989, s. 12-26).

budowlanych oraz norm zharmonizowanych przyjętych w kontekście niniejszej dyrektywy, a także dyrektywy 2002/91/WE[14] w sprawie charakterystyki energetycznej budynków uchylonej dyrektywą 2010/31/UE[15].

Komisja wydała zwłaszcza szczegółowe opinie i uwagi na temat zgłoszonych projektów przepisów technicznych dotyczących oznakowania produktów budowlanych i dekoracyjnych w odniesieniu do ich emisji zanieczyszczeń lotnych. Zgłoszone projekty zbadano w świetle dyrektywy 1999/45/WE[16] w sprawie klasyfikacji, pakowania i etykietowania substancji niebezpiecznych i rozporządzenia (WE) nr 1272/2008[17] w sprawie klasyfikacji, oznakowania i pakowania substancji i mieszanin.

Projekty te wywołały szereg reakcji ze strony kilku państw członkowskich, które wydały szczegółowe opinie dotyczące kwestii zgodności zgłoszonych środków z zasadami swobodnego przepływu towarów na rynku wewnętrznym.

- Państwa członkowskie zgłosiły kilka projektów w sprawie organizmów zmodyfikowanych genetycznie (GMO). Zgłoszenia dotyczyły w szczególności prawa do wprowadzania organizmów zmodyfikowanych genetycznie do obrotu, do zakazu lub ograniczenia ich uprawy i ich rozprzestrzeniania się w środowisku. Przeanalizowano je w świetle dyrektywy 2001/18/WE[18] w sprawie zamierzonego uwalniania do środowiska organizmów zmodyfikowanych genetycznie, rozporządzenia (WE) nr 1829/2003[19] w sprawie genetycznie zmodyfikowanej żywności i paszy i rozporządzenia (WE) nr 1830/2003[20] dotyczącego możliwości śledzenia żywności i produktów paszowych wyprodukowanych z organizmów zmodyfikowanych genetycznie i zmieniającego dyrektywę 2001/18/WE oraz zalecenia Komisji w sprawie środków dotyczących współistnienia (2010/C 200/01)[21].

---

14 Dyrektywa 2002/91/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie charakterystyki energetycznej budynków (Dz.U. L 1 z 4.1.2003, s. 65–71).

15 Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/31/UE z dnia 19 maja 2010 r. w sprawie charakterystyki energetycznej budynków (Dz.U. L 153 z 18.6.2010, s. 13-35).

16 Dyrektywa 1999/45/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 maja 1999 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich odnoszących się do klasyfikacji, pakowania i etykietowania preparatów niebezpiecznych (Dz.U. L 200 z 30.7.1999, s. 1–68).

17 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1272/2008 z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie klasyfikacji, oznakowania i pakowania substancji i mieszanin, zmieniające i uchylające dyrektywy 67/548/EWG i 1999/45/WE oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 (Dz.U. L 353 z 31.12.2008, s. 1-1355).

18 Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/18/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zamierzonego uwalniania do środowiska organizmów zmodyfikowanych genetycznie i uchylająca dyrektywę Rady 90/220/EWG - Deklaracja Komisji (Dz.U. L 106 z 17.4.2001, s. 1-39).

19 Rozporządzenie (WE) nr 1829/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady dnia 22 września 2003 r. w sprawie genetycznie zmodyfikowanej żywności i paszy (Dz.U. L 268 z 18.10.2003, s. 1-23).

20 Rozporządzenie (WE) nr 1830/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 września 2003 r. dotyczące możliwości śledzenia i etykietowania organizmów zmodyfikowanych genetycznie oraz możliwości śledzenia żywności i produktów paszowych wyprodukowanych z organizmów zmodyfikowanych genetycznie i zmieniające dyrektywę 2001/18/WE (Dz.U. L 268 z 18.10.2003, s. 24-28).

21 Zalecenie Komisji z dnia 13 lipca 2010 r. w sprawie wytycznych w zakresie opracowywania krajowych środków dotyczących współistnienia upraw i mających na celu zapobieżenie niezamierzonemu występowaniu GMO w uprawach konwencjonalnych i ekologicznych (Dz.U. C 200/1 z 22.7.2010).

- W 2009 i 2010 r. państwa członkowskie zgłosiły projekty dotyczące suplementów diety, materiałów przeznaczonych do kontaktu ze środkami spożywczymi (pojemników, opakowań i narzędzi produkowanych ze stali nierdzewnej, oznakowania przedmiotów pokrytych złotem, srebrem i powiązanych z nimi przedmiotów), wody mineralnej, źródlanej i pitnej, urządzeń do uzdatniania wody do spożycia przez ludzi i higieny środków spożywczych. Niektóre państwa członkowskie zgłosiły projekty przepisów dotyczących ograniczenia lub zakazu stosowania bisfenolu A w butelkach dla dzieci oraz materiałach i wyrobach zaprojektowanych lub przeznaczonych do kontaktu z żywnością. W tym zakresie należy wskazać, że dyrektywa 2011/8/UE[22] zmieniająca dyrektywę 2002/72/WE[23] w odniesieniu do ograniczenia stosowania bisfenolu A w butelkach z tworzyw sztucznych do karmienia niemowląt została przyjęta w styczniu 2011 r. i od dnia 1 marca 2011 r. przewiduje zakaz produkcji, a od dnia 1 czerwca 2011 r. wprowadzania do obrotu i przywozu do Unii Europejskiej butelek z tworzyw sztucznych do karmienia niemowląt.

- W sektorze usług społeczeństwa informacyjnego liczne zgłoszenia dotyczyły interfejsów radiowych; inne dotyczyły między innymi gier hazardowych w internecie, cen książek cyfrowych, elektronicznych rejestrów podatkowych, elektronicznych terminali płatniczych i urządzeń do składania podpisu elektronicznego oraz interoperacyjności systemów informacyjnych.

- W sektorze ochrony środowiska Komisja zbadała w szczególności projekty przepisów w sprawie oznakowania opakowań napojów, oznakowania baterii, oznakowania toreb z tworzywa sztucznego i opakowań z polichlorku winylu. Zgłoszenia te przeanalizowano w świetle dyrektywy 94/62/WE[24] w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych i dyrektywy 2006/66/WE[25] w sprawie baterii i akumulatorów oraz zużytych baterii i akumulatorów.

- Procedura umożliwiła również interwencję w sektorach, w których harmonizacja była planowana na szczeblu Unii Europejskiej i w ten sposób powstrzymała państwa członkowskie od wprowadzenia rozbieżnych środków krajowych, jak w przypadku wspierania produkcji energii elektrycznej z płynnej biomasy, obowiązku podawania na etykiecie pochodzenia środków spożywczych, przywozu i tranzytu produktów z fok, norm w zakresie zatwierdzania wyposażenia hamowni silników w rolki hamulcowe w przypadku pojazdów o masie całkowitej przekraczającej 3,5 tony, oznakowania i prezentacji środków spożywczych, jakości winogron stołowych, recyklingu zużytych baterii i akumulatorów kwasowych, produkcji napojów alkoholowych na bazie fermentacji innych niż piwo i wino, a także obiektów energetycznego spalania i zdalnych elektrociepłowni.

---

22 Dyrektywa Komisji 2011/8/UE z dnia 28 stycznia 2011 r. zmieniająca dyrektywę 2002/72/WE w odniesieniu do ograniczenia stosowania bisfenolu A w butelkach z tworzyw sztucznych do karmienia niemowląt (Dz.U. L 26 z 29.1.2011, s. 11-14).

23 Dyrektywa Komisji 2002/72/WE z dnia 6 sierpnia 2002 r. w sprawie materiałów i wyrobów z tworzyw sztucznych przeznaczonych do kontaktu ze środkami spożywczymi (Dz.U. L 220 z 15.8.2002, s. 18-58).

24 Dyrektywa 94/62/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 1994 r. w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych (Dz.U. L 365 z 31.12.1994, s. 10-23).

25 Dyrektywa 2006/66/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie baterii i akumulatorów oraz zużytych baterii i akumulatorów oraz uchylająca dyrektywę 91/157/EWG (Dz.U. L 266 z 26.9.2006, s. 1-14).

► **Odpowiedź Komisji**

Komisja wystosowała szczegółowe opinie w sprawie 105 zgłoszeń, co stanowi 7 % całkowitej liczby projektów zgłoszonych przez 27 państw członkowskich w okresie sprawozdawczym. Oznacza to spadek liczby szczegółowych opinii wydanych przez Komisję w porównaniu z poprzednim okresem sprawozdawczym i sugeruje, że w swoim procesie legislacyjnym państwa członkowskie w coraz większym stopniu uwzględniają prawodawstwo i zasady Unii Europejskiej oraz wymogi skutecznie działającego rynku wewnętrznego. Ze swej strony państwa członkowskie wydały 130 szczegółowych opinii. Spośród 616 uwag wydanych w okresie sprawozdawczym 262 pochodziły od Komisji, a 354 z państw członkowskich (zob. załączniki 9.4 i 9.6).

W 11 przypadkach Komisja zachęciła zainteresowane państwa członkowskie do przesunięcia przyjęcia regulacji o rok od daty ich zgłoszenia w celu uniknięcia zakłóceń w prowadzonych pracach harmonizujących Unii Europejskiej w danej dziedzinie (załącznik 9.5).

Ponadto Komisja zwróciła uwagę państw członkowskich na potrzebę zapewnienia zgodności z przepisami Porozumienia w sprawie barier technicznych w handlu w sytuacjach, gdy dane środki są również zgłaszane Światowej Organizacji Handlu.

2.2. Stosowanie procedury nadzwyczajnej

Spośród wszystkich 1 525 zgłoszeń państwa członkowskie przedstawiły 52 wnioski o zastosowanie procedury nadzwyczajnej. Komisja potwierdziła swoje ścisłe rozumienie wymaganych wyjątkowych warunków, a mianowicie nieprzewidywalnych i wyjątkowych okoliczności, związanych w szczególności z ochroną zdrowia i bezpieczeństwa. W efekcie skorzystanie z procedury nadzwyczajnej nie było możliwe w przypadku, gdy podane uzasadnienie opierało się na czysto ekonomicznych przesłankach lub wynikało z próby nadrobienia opóźnień administracyjnych na szczeblu krajowym. Procedurę nadzwyczajną uznano za uzasadnioną w 29 przypadkach, głównie dotyczących substancji psychotropowych, kontroli antynarkotykowych, zanieczyszczeń, gier hazardowych, toreb bezpieczeństwa, oraz sektora prywatnej ochrony (transport materiałów niebezpiecznych, broni, sejfów, alarmów, pieniędzy i przedmiotów wartościowych) (zob. załącznik 9.7).

2.3. Działania następcze w związku z odpowiedzią Komisji

W latach 2009–2010 procentowy stosunek odpowiedzi państw członkowskich do liczby szczegółowych opinii Komisji był zadowalający (przeciętnie 89,5 % w całym okresie). Wynik ten jest naczelnym wyznacznikiem stosowanym do oceny zaangażowania państw członkowskich w kwestii przestrzegania nałożonych na nie procedurą zobowiązań. Komisja zauważa, że liczba zadowalających odpowiedzi nie była wysoka (przeciętnie 32,5 % przez cały okres) (zob. załącznik 9.8).

2.4. Dialog z państwami członkowskimi

Regularne posiedzenia Komitetu ds. Norm i Przepisów Technicznych umożliwiały wymianę poglądów na kwestie o znaczeniu ogólnym, jak również na poszczególne aspekty procedury.

Dyskusje koncentrowały się w szczególności na stworzeniu nowej bazy danych TRIS, jakości tłumaczenia zgłaszanych tekstów, środkach polityki budżetowej mających na celu zajęcie się kryzysem gospodarczym i finansowym, które mają zostać zgłoszone na mocy dyrektywy 98/34/WE, na kwestii poufności niektórych zgłoszonych projektów, powiązań między

rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 764/2008[26] z dnia 9 lipca 2008 r. ustanawiającym procedury dotyczące stosowania niektórych krajowych przepisów technicznych do produktów wprowadzonych legalnie do obrotu w innym państwie członkowskim a dyrektywą 98/34/WE.

Komisja przedstawiła wytyczne dotyczące odpowiednio odroczenia przewidzianego w art. 9 ust. 3 i 4 oraz procedury nadzwyczajnej określonej w art. 9 ust. 7 dyrektywy 98/34/WE.

Ponadto Komisja przedstawiła nową bazę danych TRIS v2.0, „punkt kompleksowej obsługi" (jeden punkt zgłoszeń przez państwa członkowskie UE – w tym, gdy są one zobowiązane do zgłaszania dokumentów zgodnie z innymi aktami UE) oraz wytyczne dotyczące stosowania postanowień Traktatu regulujących swobodny przepływ towarów.

W kilku państwach członkowskich przeprowadzono również seminaria, które umożliwiły nawiązanie bezpośredniego dialogu między Komisją a organami krajowymi zaangażowanymi w procedurę i ułatwiły tym organom zapoznanie się z wysoce technicznymi elementami procedury.

Podczas seminarium, które odbyło się w listopadzie 2008 r. z okazji 25–lecia przyjęcia dyrektywy 98/34/WE, państwa członkowskie i podmioty gospodarcze przedstawiły wnioski i sugestie dotyczące funkcjonowania procedury powiadamiania. W wyniku tych wniosków z inicjatywy Komisji podjęto decyzję o ustanowieniu grupy roboczej ds. funkcjonowania dyrektywy 98/34/WE.

Grupa robocza bada, w jaki sposób procedura powiadamiania działała do tej pory oraz czy i jak można poprawić jej funkcjonowanie poprzez ulepszenia administracyjne lub w razie potrzeby poprzez wprowadzenie zmian do obecnie obowiązującej dyrektywy.

Grupa składa się z przedstawicieli dwunastu państw członkowskich (punkty kontaktowe 98/34 z Austrii, Danii, Francji, Malty, Niderlandów, Niemiec, Polski, Portugalii, Republiki Czeskiej, Rumunii, Słowacji i Zjednoczonego Królestwa) i przewodniczy jej członek służb Komisji odpowiedzialny za zarządzanie procedurą powiadamiania 98/34.

Pierwsze posiedzenie grupy roboczej odbyło się w dniu 12 kwietnia 2010 r. i omówiono na nim problemy dotyczące z jednej strony trzymiesięcznego okresu zawieszenia zgłoszonego projektu przepisów i jego możliwego skrócenia a z drugiej strony konsekwencji orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej *CIA Security and Unilever* (brak możliwości wyegzekwowania niezgłoszonych przepisów) w odniesieniu do krajowych tekstów, które są zasadniczo zgodne z prawem UE, ale zostały przyjęte bez zgłoszenia w ramach procedury 98/34/WE, lub które przyjęto w okresie zawieszenia, lub które zostały w znacznym stopniu zmienione w trakcie okresu zawieszenia.

Podczas drugiego posiedzenia, które odbyło w dniu 29 czerwca 2010 r., grupa robocza zajęła się przedłużeniem wstępnego okresu zawieszenia o trzy kolejne miesiące (jeden miesiąc w przypadku usług społeczeństwa informacyjnego), jedynie jeżeli Komisja (a nie inne państwa członkowskie) wyda szczegółową opinię. Omówiono również możliwość ustalenia

---

[26] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 764/2008 z dnia 9 lipca 2008 r. ustanawiające procedury dotyczące stosowania niektórych krajowych przepisów technicznych do produktów wprowadzonych legalnie do obrotu w innym państwie członkowskim oraz uchylające decyzję nr 3052/95/WE (Dz.U. L 218 z 13.8.2008, s. 21-29).

minimalnego okresu zawieszenia, którego należy przestrzegać w przypadku środków polityki budżetowej, środków finansowych i nadzwyczajnych, aby zapewnić czas na ich właściwą ocenę.

Trzecie posiedzenie odbyło się w dniu 27 października 2010 r. i dotyczyło przede wszystkim kwestii publicznego dostępu do dokumentów wymienianych w ramach procedury 98/34/WE i stworzenia funkcji „punkt kompleksowej obsługi" dyrektywy 98/34/WE.

2.5. Naruszenia dyrektywy

W okresie objętym sprawozdaniem zanotowano niewielką liczbę postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego (art. 258 TFUE) wszczynanych przeciwko państwom członkowskim z powodu naruszenia zobowiązań wynikających z dyrektywy: trzy w 2009 r. i siedem w 2010 r.

2.6. Wniosek

Lata 2009 i 2010 ponownie potwierdziły przydatność procedury – zarówno pod względem skuteczności i przejrzystości, jak i współpracy administracyjnej.

Podejście zapobiegawcze oraz oparte na sieci kontaktów w ramach procedury 98/34 pozwoliło na prowadzenie krajowej działalności regulacyjnej przy uniknięciu tworzenia barier technicznych w handlu, a także na wdrażanie harmonizacji UE jedynie tam, gdzie była potrzebna, przy ścisłym poszanowaniu zasady pomocniczości. Fakt, że liczba postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego pozostała niska przez cały okres sprawozdawczy, świadczy o tym, iż dyrektywa 98/34/WE jest ważnym narzędziem dla zapewnienia właściwego stosowania prawodawstwa Unii Europejskiej.

Podczas stosowania dyrektywy 98/34/WE Komisja zwraca szczególną uwagę na poszanowanie zasady lepszych uregulowań prawnych i potrzebę utrzymania korzystnego środowiska dla konkurencyjności w gospodarce europejskiej. Zgłoszone projekty nadal będą dostępne nieodpłatnie, w formie elektronicznej i we wszystkich językach urzędowych UE, dzięki czemu podmioty gospodarcze będą mogły przedstawiać uwagi na ich temat.

Nadal będą podejmowane wysiłki na rzecz zapewnienia podmiotom gospodarczym jasnych ram prawnych, ukierunkowane na zwiększenie konkurencyjności przedsiębiorstw europejskich w UE i poza jej granicami, przy uwzględnieniu związków między procedurą 98/34 a procedurą ustanowioną w Porozumieniu w sprawie barier technicznych w handlu (TBT) zawartym w ramach Światowej Organizacji Handlu (WTO).